

ΣΥΝΑΦΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ (ΠΡΟΠΑΗΡΟΤΕΡΑ)

Εν Ἑλλάδι Δραχ. 10
Εν Τουρκίᾳ 1/2 τουρκικῆς λίρας
Εν τῇ ἄλλῃ ἀλλοδαπῇ 1/2 ἀγγλικῆς λίρας

Ἀρχεται ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκάστου
μηνός.

ΑΓΩΝ

ΕΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

Πᾶσα αἵτις ἀφορᾷ εἰς τὸ φῶλλον ἀπευθύνεται
Πρὸς τὸν κ. Ἰ. Λαμπροῖδην διηγήτορον
Ὁδὸς Σόλωνος 36

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἀποδίδονται

ΟΡΓΑΝΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΩΝ ΗΘΙΚΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κύριον ἄρθρον (Αἱ περὶ τοῦ μακεδονικοῦ ζητήματος δημοσιογραφικαὶ δηλώσεις τοῦ κ. Θεοτόκη). — Κωνσταντίνος Α' * Κωνσταντίνος ΙΒ' ; (Επιστολὴ τοῦ κ. Π. Καρολίδου, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου). — Ἡ Ἑλλάς ἀποκαλυπτομένη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων (Διάλεξις τοῦ κ. Ραϊνὰ κ. βουλευτοῦ). — Ἀγγέλματα καὶ θρύλοι. — Αἱ ἐπὶ τοῦ μακεδονικοῦ προβλήματος δηλώσεις τοῦ κ. Θεοτόκη. — Ἀρχαὶ ὀδὶναι (Οἱ Βούλγαροι πρὸς τὴν ἐν Μακεδονίᾳ πολιτικὴν τῆς Ρωμανίας). — Τὰ ἐν Ἑλλάδι. — Ἐπιφυλλίς (Τὸ γλωσσικὸν ζήτημα ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Χατζηδάκη καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου).

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 31 Ὀκτωβρίου 1907

Τὸ μετριοπαθές, μεστὸν ἐμφόδου συνέσεως καὶ εὐλαθείας ὕψος τῆς ἀπαντήσεως τῆς ἐλληλικῆς κυβερνήσεως πρὸς τὴν τελευταίαν περιλήψαν κατὰστάσαν διακοίνωσιν Αὐστρίας καὶ Ρωσίας δὲν ἐδέσμευσε τὸν πρωθυπουργὸν τῆς Ἑλλάδος κ. Θεοτόκην ἐν συνεντεύξει, ἣν ἔσχεν ἐσχάτως πρὸς τὸν ἀνταποκριτὴν τοῦ «Ἡμῶν» τῆς Ρώμης.

Τὴν μεγίστην φυγοποιανὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ πρωθυπουργοῦ, δι' ἣν πολλὰ εἶναι ἡ ἐκκλισίς τῆς διοικήσεως τῶν ὁλημοσίων πραγμάτων τοῦ καθ' ὅλου ἑλληνισμοῦ καὶ ἰδιαιτάτα τῶν ἐσωτερικῶν πραγμάτων τοῦ βασιλείου, ἐξουδετεροῦν, ἂν μὴ ἐκκηδενίζῃ, ἡ εὐστοχία τῆς ἀντιλήψεως, ἡ θαυμασία διαγνώσις τοῦ ἐκαστοῦ ὁρθοῦ καὶ τοῦ πρὸς τὸν ἑαυτοῦ, ἐφ' ἣ ὑπερέβαλε δύναται εἰπεῖν καὶ αὐτὸν τὸν ἀείμνηστον ἰδρυτὴν τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ κόμματος, τὸν Τριτοῦτον.

Τοιαύτης εὐστοχίας νέον δείγμα ἔδωκε, δι' ὃν εἶπε πρὸς τὸν συντάκτην τῆς ἰταλικῆς ἐφημερίδος περὶ τοῦ μακεδονικοῦ προβλήματος ὑπὸ τὴν διπλὴν αὐτοῦ ὄψιν τὴν ἀποδίδουσαν εἰς τοὺς Βουλγάρους καὶ τὴν σχετιζομένην πρὸς τοὺς Ρωμάνους.

Ὡμίλησεν ὡς τέκνον τῆς Ἑλλάδος καὶ ὄχιως κυβερνήτης αὐτῆς ἐν ὅς ἐπὶ τὸ δίκαιον πεποιθὸς καὶ τὴν ἀλήθειαν, ἀδίστατος ὑπὸ τῶν καθιερωμένων διπλωματικῶν τύπων, ἐν οἷς στρατηγικὴ καὶ ἀλήθεια, ὅπως ἐμφυμυθιομένον καὶ φιλομεϊδὲς ἀνακύπτει τὸ ψεῦδος, ἐξακρατηρεῖν ἀδικον τὴν Εὐρώπην ὄχι διότι ἴσα μετὰ καὶ σταθμὰ μεταχειρίζεται πρὸς Ἑλλήνας καὶ Βουλγάρους, ἀλλὰ διότι εὖ νοεῖ τοὺς καὶ καταδικάζει ἐκείνους, βραβεύει τοὺς δολοφόνους καὶ τιμωρεῖ τοὺς ἀμυνομένους, γεραίρει τὴν ληστείαν καὶ τὸν ἐμπρησμὸν καὶ ἀναθεματίζει τὰ αἰμόφυρα θύματα.

Ἄν εἰλικρινῶς ἐμερίμνα ἡ Εὐρώπη περὶ τῆς ἡσυχίας καὶ εἰρήνης τῆς Μακεδονίας, ἐὰν τὴν ἐνδιαφέρον Αὐστρίας καὶ Ρωσίας, αἵτινες ἀξιοῦσιν ἰδιαιτάτην στοργὴν πρὸς τὴν πολυπαθὴν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου πατρίδα, ἥτοι ἀληθῶς τίμιον καὶ ἐνέειναι τὴν εὐγενὴ καὶ εἰς χριστιανικὰ καὶ πεπολιτισμένους κυβερνήσεις ἐμπρέπουσαν φροντίδα τῆς προστασίας τῶν στοιχειωδῶν ἀνθρωπίνων δικαίων καὶ δὲν ἐμμετρεῖται κατὰ φανερὸν τὸ ἐγγύλημα τῆς διὰ τῆς μεθόδου τῆς φιλανθρωπίας ἐπιδικωκομένης πολιτικῆς λωποδυσίας, ἡ Σοφία καὶ ὄχι αἱ Ἀθῆναι εἶναι ὁ στόχος, καθ' ὃν ἔπρεπε νὰ βάλοι τὰ βέλη τῆς ὀργῆς τῶν ἐφ' οἷς καθίσταται, πυρπολεῖται, ἐρειπιούται ἡ Μακεδονία. Διότι ἡ ἐστία τῶν ἐχθρῶν, αἵτινες καὶ ἑκαστον ἑαρ ἀπολύονται ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν, ἐν Σοφίᾳ κεῖται. Ἐκεῖ οἱ ὑπουργοὶ τοῦ Φερδινάνδου ἰδρύσαν ἀποθήκας ὀπλων δολοφόνων, ἐκεῖ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Φερδινάνδου συντάσσουσιν τὰ ληστρικά στίφη, ἐκεῖθεν κηρύττονται αἱ προγραφαὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐκεῖ ἐδρεύει τὸ ἀτιμὸν ἐπιτελεῖον, οὗ ἡγεῖται μὲν ὁ Κοβούργος, εὐλογεῖ δὲ τὰ ἔργα ὁ ἐν ἑκωνοσταντινουπόλει ρασοφόρος Ταρτοφός, ὅπως κατέστρωσε τὸ μεγαλοφυῆς στρατηγικὸν σχέδιον τοῦ ἀνατινάσσειν σιδηροδρομικοὺς σταθμούς, τραπέζας καὶ γεφύρας, πυρπολεῖν πόλεις καὶ χωρία, τοῦ φοβερῶς μοναχοῦ, διδασκάλου, ἱερέως, παιδία, διατάξας, πάντα Ἑλληνα ἰδίᾳ ἐπὶ δὲν φέρῃ

ἀνὰ χεῖρας ὀπλα, τοῦ ληστεύειν κοιμωμένους, τοῦ συμμαχεῖν ἐν ἀνάγκῃ καὶ πρὸς τοὺς Τούρκους, ἐπὶ δὲ προδοσιῶν καὶ συκοφαντιῶν πρόκειται νὰ ἐξοντωθῶσιν Ἑλλήνες, τοῦ οἰκίσαι ἀνδρῶς καὶ ἐπικαλεῖσθαι τῶν ἰσχυρῶν τὴν προστασίαν, ἐπὶ οἱ ἐπιδολεσούμενοι βαρύντατον καταφέρωσι τὸν γρόνον κατὰ τὸν δολοφόνον.

Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρξε μόνον ἄδικος ἡ Εὐρώπη, ἀλλὰ καὶ ἡλιθία ὀργισμένη καὶ ἀπειλούσα τὸν ἑλληνισμὸν ἀμυνόμενον, ἐνθαρρύνουσα δὲ τοὺς δολοφόνους Βουλγάρους. Διότι μόνον ἡλιθιότης ἡδύνατο νὰ πρυτανεύῃ, ὅπως πιστευθῇ, ὅτι τὸ ἔργον τῆς ἀρπαγῆς καὶ τοῦ ψεύδους θὰ ἔμενεν αἰωνίως κεκρυμμένον. Διότι μόνον ἡλιθιότης ἡδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν ὀδυσίαν, ὅτι ὁ νομιμόφρων καὶ ἀποτροπιαζόμενος ἐκ χιλιετηρίδων πολιτισμοῦ καὶ ἡμερώσεως τὸ αἶμα ἑλληνισμὸς θὰ ἐσταύρωνε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν δολοφόνον καὶ ὁ ἀπηνειότο τὸ δίκαιωμα νὰ ζῇ, δίκαιωμα, ὅπερ πᾶς ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης σφαιρᾷ ζῶν ὁργανισμὸς ἀδύνατον νὰ ἀρνηθῇ καὶ ἂν σύμπασα ἡ ἄλλη κτίσις κατ' αὐτοῦ συνωμοτῇ καὶ συστρατεύῃ.

Εἰς τὴν Σόφιαν λοιπὸν καὶ ὄχι εἰς τὰς Ἀθῆνας στραφῇ. Κύριοι, ἂν θέλητε νὰ εἰρηνεύσῃ ἡ Μακεδονία, ἂν εἰλικρινῶς ἐπιθυμῇτε νὰ βασιλεύσῃ ἡ ἡσυχία. Ἰδοὺ ὁ ἀληθινὸς ἐπίλογος τῶν δηλώσεων τοῦ κ. Θεοτόκη, ὅς ἐν ἄλλῃ στήλῃ παραθέτομεν.

Ἄλλ' ὁ κ. Θεοτόκης ὠμίλησε καὶ περὶ τῆς πολιτικῆς τῆς Ρωμανίας ἐν Μακεδονίᾳ.

Οἱ ἀναγνώστες ἡμῶν ἔχουσι νοπήν ἐν τῇ μνήμῃ τὰς δηλώσεις τοῦ βασιλέως Καρόλου. Ἀς παραβάσωμεν ἀμφοτέρους τὰς δηλώσεις ταύτας καὶ ἂν δύνανται ὥς ὑἱ συμφωνήσωσι μετ' ἡμῶν, ὅτι ἐκ τῶν χειλέων τοῦ κ. Θεοτόκη ἐξῆλθεν ὁ ἐμπρησμὸς χαρακτηριστικὸς τῆς πολιτείας τοῦ παριστρικοῦ κράτους, ὅτι ἡ πολιτεία αὕτη εἶναι αὐτόχρημα μορία.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Α'

Ἡ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΙΒ'

Εἰς τὴν συζήτησιν, εἰς ἣν νέαν ἔδωκε τροπὴν ἡ ἐν τῷ φῶλλῳ ὑπ' ἀριθ. 437 δημοσιευθεῖσα ὥρα καὶ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Σίμου Μενάρδου, προσήλθεν ὡς ἐπικυρῶς ὁ εὐδοκίμως καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου κ. Π. Καρολίδης διὰ τῆς ἐπιστολῆς του:

Φίλε Κύριε Λαμπροῖδη.

Ἐπικροτῶ ἐκθύμως εἰς τὰ ὅρ' ὅμων τε καὶ ὑπὸ τοῦ κ. Σίμου Μενάρδου γραφέντα ἐν τῷ τελευτῶν αὐτοῦ «Ἀγῶνι» φῶλλον περὶ τοῦ ὅτι ὁ μέλλων βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Κωνσταντίνος πρέπει νὰ κληρῶν Κωνσταντίνος ΙΒ' (ἢ ΙΓ') ὡς ἐνδεκατὸν Κωνσταντίνον θεωρουμένου τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοδώρου Λακκάρεως Α' Κωνσταντίνου, τοῦ τὴν νόμιμον ἀχρὴν ἐσπερερίστη ὁ τὴν ἐπιτροπὴν αὐτοῦ ὡς ἀντικαταστάτης ἰσχυρῶς ἰωάννης Δούκας Βασιλῆς. Τοῦτο αἰταιεῖ ἡ συνειδήσις τῆς ἀδυσπάστου πρὸς τὸν βυζαντινὸν ἑλληνισμὸν ἐνότητος τῆς ἑσθ' Ἑλλάδος καὶ τὸ πολιτικὸν ἰδεώδες τοῦ νέου ἑλληνισμοῦ τὸ παλαιὸν ἐκ τῆς συνειδήσεως ταύτης καὶ ἐν ταύτῃ καὶ διὰ ταύτης ὑπάρχον. Ἐὰν δὲ τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ ἀπὸ τοῦ ἐτους 1204 μέχρι 1261, καὶ ἢ ἔρχον ἐποσηδῶτες ἄρχοντες χριστιανοὶ ἐν Βυζαντίῳ, ἐξηφανίσθη καὶ ἐξεμνησθήσθαι ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ 1261 ἄρχοντες ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλλήνες βασιλεῖς ἐθωρήθησαν ἀμειδιόδοχοι τῶν τῷ 1204 καταλυθέντων, πολλὰ εὐλογώτερον πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ ἔθνους οἱ ἀπὸ τοῦ 1832-33 βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος ἢ τῶν Ἑλλήνων ἀμειδιόδοχοι τῆς δι' ὀλίγης ἀπλῶς βίας ξενικῆς τυραννίας προσκλήσεως καταλυθεῖσης τῷ 1453 ἀρχῇ τῶν βασιλέων τῶν Ἑλλήνων (ὡς καλοῦνται ὑπὸ τῶν χρονογράφων τῶν χρόνων ἐκείνων οἱ ἄλλοι βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορες Ρωμαιοὶ καλούμενοι ἀειμνηστοὶ βασιλεῖς τοῦ Βυζαντίου) Καὶ μήπως κατὰ τὸν αἰῶνα ἐκ τῆς δουλείας (1453-1821) οἱ βασιλεῖς ἐκείνοι δὲν ἔζων ἐν τῇ ἐθνικῇ συνειδήσει, δὲν ᾔδοντο, ὅπως εὐχεται καὶ νῦν ἡ Εκκλησία, ὑπερ' τῆς ἐναντίον τῶν βαρβάρων νίκης τῶν βασιλέων ἐκείνων; Καὶ μὴ καὶ σήμερον ἐπὶ ἐν τῷ ἀγωνισμῷ ὅρει καὶ ἐν πάσαις ταῖς ἄλλαις ἑλληνικαῖς μοναῖς καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἐλληρικῇ μονῇ τῆς Κρυπτοφώρης δὲν μνημονεύονται ἐν ταῖς εὐχαῖς οἱ θεοφύλακτοι ἡμῶν βασιλεῖς τοῦ

Βυζαντίου; Τί λοιπὸν εὐλογώτερον, ἐθνικώτερον καὶ συμφωτότερον πρὸς τὰς ἀραιφνεῖς ἐθνικὰς παραδόσεις ἢ τὸ θεωρηθῆναι τοὺς νῦν βασιλεῖς τῶν Ἑλλήνων ἀληθεῖς διαδόχους τῶν ἀειμνηστών ἡμῶν βασιλέων καὶ αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου καὶ λαβεῖν τὴν θέσιν αὐτῶν ἐν τῇ σειρά τῶν δυναμῶν ἐκείνων καὶ κατὰ τὴν σειράν ταύτην ἀριθμεῖσθαι τὰ ὀνόματα αὐτῶν;

Π. ΚΑΡΟΛΙΔΗΣ

Ἡ ΕΛΛΑΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΗ
ΥΠΟ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Διάλεξις τοῦ κ. Ραϊνὰ κ. βουλευτοῦ.

(Ἰδὲ καὶ προηγούμενον φῶλλον)

Ἐξετάθην κάπως ἐκ τῶν τριῶν μεγάλων ἀρχαιολογικῶν ἐξερευνησέων τῶν ὀρεζιμένων εἰς τὴν πρωτοβουλίαν, τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἐπιστήμην τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὰ τελευταῖα ἐτὶ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Σπεύδω νὰ προσέσω, ὅτι αἱ ἀνασκαφαὶ αὗται δὲν εἶναι αἱ μόναι. Δὲν ὑπάρχει σχεδὸν ἐπαρχία τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου, εἰς τὴν ὅποιαν ἡ Γενικὴ Ἐφορὰ καὶ ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρεία δὲν ἀφῆκαν ἴχνη τῆς διαβίσεώς των. Εἰς τὸν Ραυνοῦν, εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀνεσκαφῇ ὁ νάξ, ὅπου ἡγεῖτο ὁ περίφημος Νέμειος τοῦ Ἀγορακρίτου συγγρόνου τοῦ Φειδίου. Τὰ ἀνακαλυφθέντα δὲ τεμάχια τῶν ἀναγλύφων τοῦ βιβίου ἐμπνέουν ὁλβίην διὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ ἀριστουργήματος τούτου.

Εἰς τὸ Σούνιον ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν ἐβεβλήθη ὅτι ὁ ἐκεῖ νάξ ἦτο ἀπερωμένος εἰς τὸν Ποσειδῶνα.

Τὸ Ἀμφικαρτεῖον τοῦ Ὁρωποῦ ἀνεσκαφῇ ἀπὸ τοῦ 1884—1887 ὑπὸ τοῦ Λεονάρδου μετ' ὁν μικρὸν τοῦ νάξ, τὸν βομὸν τὸν ἀπερωμένον εἰς 4 θεοτήτας καὶ τὸ θέατρον τὸν τὸσον καλῶς διατηρούμενον. Ὁ νάξ τῆς Φυλίας εἰς τὸν Ἀπολλῶνα ἔχασε τὸν διάκοσμόν του, ἀλλ' ἐστερεώθη διὰ μεγάλης δαπάνης.

Ὅχι μακρὰν τοῦ μέρους τούτου ἡ Λυκόσουρα τῆς Ἀκαδίας ἡ ἀρχαιότερα πόλις τοῦ κόσμου, ἔχει νάξον περίφημον τῆς Δεσποίνης, τὴν ὅποιον εἶχε διακοσμήσει ὁ γλύπτης Δαμοφῶν, ὁ Μεσσηνίος. Ὁ Καρβαδίας ἀνεσκαφῇ αὐτὸν ἐπιτυχῶς κατὰ τὸ 1889, τὰ δὲ ὥρα καὶ τεμάχια τῶν κολλοσιῶν ἀγαλμάτων του, τὰ ὅποια κατ' ἀρχὰς ἀνήγοντο εἰς τὸν Δ' πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα, θεωροῦνται σήμερον ὡς ἔργα τοῦ Β' αἰῶνος καὶ ὁμοχρονὰ πρὸς τὰ ἀνάγλυφα τοῦ ναοῦ τοῦ Παρθενίου.

Ὁ Θέρμοις, πρωτεύουσα τῆς Αἰτωλικῆς δημοσποδίας εἶχε νάξον τοῦ Ἀπολλῶνος, τὸν ὅποιον ἀνεσκαφῇ ὁ Γεωργίος Σωτηροῦδης (1897—1899). Ἐκ τοῦ ναοῦ, ὅστις ἦτο ἐξῆλκος, οὐδὲν διεσώθη λείψανον, πλὴν τῶν ἰχνῶν τῶν θεμελίων του καὶ περιέργων τινῶν μετωπῶν ἐξ ὁπτῆς γῆς, ἐφ' ὧν ὑπῆρχον ἐγχρωμοὶ παραστάσεις.

Ὁ Ἀέων τῆς Χαϊρωνείας, τὸν ὅποιον εἶδον οἱ Ἀγγλοὶ κατὰ τὸ 1818 καὶ ὅστις κατεστράφη κατὰ τὸν ἰχῶνα τῆς ἀνεσκαφῆς, ἀνευρέθη δὲ ἐκ νέου κατὰ τὸ 1879, ἀνεστηλῶν τεμάχιον πρὸς τεμάχιον (1903) καὶ ἐτέθη ἐπὶ ὀψηλοῦ στυλοβάτου παρὰ τὴν τάφρον, ἐντὶς τῆς ὁποίας κοιμῶνται 254 τὸν ἀριθμὸν ὀθθαῖοι νεκροὶ τῆς μεγάλης μάχης, ἣτις ἐθεσε τέρμα εἰς τὴν δημοκρατομένην Ἑλλάδα.

Καὶ ἡ Ἐφορὴ ἐπεκτείνει τὴν ἐπιρροὴν καὶ τὸ εὐρήματα τῆς μέχρι τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης. Κατὰ τὸ 1900 σπογγαλίες ἀνεκάλυψαν παρὰ τῇ ἰντικύθηρᾳ λείψανον ἀγαλμάτων, ἀνεκάλυψαν δ' ἐκεῖθεν πλῆθος μαρμαρίνων καὶ χαλκῶν ἔργων. Τὰ πλείεστα ἐξ αὐτῶν παρέμειναν ἀμορφα καὶ ὠλεσρά. Ἀλλὰ ὅμως ἀνάλαβον τὴν ἀνθυποπληνὴ μισρὴν των καὶ καταλέγονται μετὰ τῶν ἀσκητέων ἐκθεμάτων τοῦ Ἑθνικοῦ Μουσείου. Μετὰ τὸ αὐτὸν διακρίνεται ἰδίως ὁ γυμνὸς ἄνθρωπος, τὸν ὅποιον συνεκάλυψεν ἐπιτυχῶς ὁ Ἀντρέ καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ρητορικὸν σχῆμα ὑπῆρξε ἀντικείμενον τῶσαν συζητήσεως. Ἦτις πρόκειται περὶ Πεσέως, ὡς νομίζει ὁ Σωρόνιος, εἶτε περὶ νικητοῦ ἀθλητοῦ ἀνέχοντος σφάρον ἢ ἐρῆβου κρατούντος σφαιρᾶν, τὸ ἀγαλμα τοῦτο, εἰς τὸ ὅποιον συναντῶνται αἱ ἀττικαὶ καὶ αἱ πελοποννησιακαὶ ἐπιδράσεις, ἐθ. μ. ζ. τὸν Δ. τοῦ ὅποιου, τὸν ὅποιον οἱ Ἀσπρακοὶ ἀνεύρουν παρὰ τὸν Δαυδάλο, ἐγγόνου τοῦ Πολυκλείτου. Καὶ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Καρβαδίου ὀρεῖται ἡ ὀρεστικὴ ὀργάνωσις τοῦ Ἑθνικοῦ Μουσείου καὶ τῶν Μουσείων τῆς Ἀκροπόλεως.

Ἐνδεχόμενος μετ' εὐλαβοῦς μερίμνης εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῶν ἀριστουργημάτων τῶν προγόνων των καὶ εἰς τὴν διαφύλαξιν αὐτῶν ἀπὸ μελλόνων κατὰστροφῶν οἱ Ἑλλήνες δὲν ἰδικάσαν μόνον τὴν

ἐμπιστοσύνην τῆς Εὐρώπης, ἀλλὰ καὶ ἐξεπλήρωσαν τὴν πρὸς τὸ παρελθὸν αὐτῶν ὀφειλὴν. Εἰργάσθησαν ἀποτελεσματικῶς ὑπὲρ τῆς πνευματικῆς αὐτῶν ἀναγεννήσεως, τὴν ὅποιαν μετὰ ζέσεως εἶχε φαντασθῇ ὁ Κοραῖς.

Ὁ γέρον Κολο τρώνης, ὅστις δὲν ἐγνώριζε γράμματα, ἤρθε κατὰ τὸν παρρησιαστικὸν εἰς τὰ μαθήματα τοῦ υἱοῦ του καὶ μίαν ἡμέραν τὸν ἠρώτησε:

— Κολλῖνο, ποῖον εἶς τὸ μεγαλύτερον σπῆτι τῆς πατρίδος σου;

Τὸ παιδί ἀπήντησε:

— Τὸ παλᾶτι τοῦ βασιλῆα, πατέρα.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Κολοκοτρῶν. Εἶνε τὸ Πανεπιστήμιον!

Σήμερον θὰ ἔλεγε τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τὸ Μουσεῖον. Ἀυφότερα ἀποτελοῦσι φλογερὰς ἐστίας εὐγενῶν ἐμπνεύσεων. Διὰ τοῦ πανεπιστημίου τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἦλθεν εἰς συνάφειαν μετὰ τὴν ἀρχαίαν φιλολογίαν του, ὁ θασυρὸν ἀνεξάντητον ὠραῖον λόγον καὶ ὕψηλον ἠθικὸν ἀρχὸν. Εἰς τὸ μουσεῖον θαυμάζει τις τὰς ἐπιμνημονεύσας, τὴν ἀκατάβλητον πρὸς τὸ καλλίτερον ἀναρχήσαν, διὰ τῶν ὁποίων ὁ μέλλον πρὸς τὰς πλαστικὰς τέχνας ῥέπων λαὸς τῆς ὑψηλῆς ὑψώθη ἀπὸ τῶν ἀμόρφων ψηλαφημάτων τῶν πρώτων βημάτων μέχρι τῶν δονούντων τὰς ψυχὰς, μέχρι τῶν ἀθανάτων δημιουργημάτων τῆς ὁριμότητος αὐτοῦ.

Λέγω λοιπὸν πρὸς τοὺς Ἑλλήνας: Ἐυρίσκεσθε εἰς τὸν εὐθὺν δρόμον. Μὴ καναπονηθῆτε. Τὸ μουσικὸν πάθος ἐπιτυχίας ἐγκρατεῖ εἰς τὴν ἐπιμονήν. Καὶ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ προσέσω, ὅτι ὑπὲρ τὰ δύο μεγάλα αὐτὰ σχολεῖα, τὸ Μουσεῖον καὶ τὸ Πανεπιστήμιον, ὑπάρχει καὶ τρίτον γονιμώτερον ἴσως, τὸ ὅποιον συνστῶ πρὸς ὑμᾶς μετὰ πάθος. Μελετήσατε τοὺς ὁραίους ἰνθρωπίνους τύπους, τῶν ὁποίων ἡ Ἑλλάς εὐοικεῖ, ὅπως καὶ πρὸς 2,000 ἐτών (διὰ νὰ πεισθῇ περὶ τούτου δὲν ἔχω παρὰ νὰ στραφῶ πρὸς τὴν ὁμήγηριν, ἡ ὅποια μετ' ἀκούει), μελετήσατε τὴν θαυμαστὴν φύσιν, τὴν ὅποιαν δὲν κατάρθρωσαν νὰ καταστρέψουν οὔτε τὸν χειμῶνα αἱ δυνάμεις τῶν ἀνθρώπων ἢ βαρβαρότητες.

Ναί, ὁσονδήποτε μεγαλοπρεπῆς καὶ ἂν εἶνε ὁ Παρθενών, ὑπάρχει κατὶ μεγαλοπρεπέστερον ἀκόμη, τὸ διάγραμμα τῶν ὁραίων τῶν ὁποίων πλαισιῶνται. Ὅσον καὶ ἂν ἀποστῇ τὰ ἀγάλματα τοῦ Φειδίου, ὑπάρχει τι πλεονεκτήματα αὐτῶν καὶ τοῦτο εἶνε ὁ Κιθιρῶν, ἀπολάμπων εἰς ὅλασαν χρυσοῦ εἰς ὁραίαν θερμὴν ἐσπέραν. Ὅσον μάγον καὶ ἂν εἶνε τὸ μεῖδιμα τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους, ὑπάρχει μεθ', ἀκόμη λεπτοτέρα, ἡ μεθ' τοῦ ἀπειροῦ μεριδιότητος τῆς θαλάσσης, ὅπως τὸ ὠνόμαζεν ὁ Αἰσχύλος. Ἰδοὺ αἱ αἰώνια πηγαὶ τῆς καλλιτεχνικῆς καὶ τῆς ποιητικῆς ἐμπνεύσεως, ἰδοὺ τὸ βιβλίον, τὸ ὅποιον ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς πρέπει νὰ ἐκμάθῃ ἐκ νέου νὰ ἀναγινώσκῃ, ἐκ νέου νὰ ἀκούσῃ εἰς τὸ ὅτι ὕλκιος ἀνέμει τὴν Ἑλλάδα, θέλῃ νὰ ἐμψοσθῇ ἐκ νέου μετὰ τὸ δαίμονιον αὐτῆς. Οὕτω θὰ δυνήθῃ νὰ δώσῃ διαδόχους εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δὲν προσέθηκον μόνον κάλλος εἰς τὴν θρησκείαν, ἀλλὰ κατέστησαν θρησκείαν αὐτὸ τοῦτο τὸ κάλλος.

Σ. Ἀ' Ἀγῶνος. Ἐνταῦθα περατοῦται ἡ σωφράτης διὰλεξις τοῦ κ. Ραϊνὰ κλειούσα τὴν σειράν των λαμπρῶν μελετῶν περὶ τοῦ νέου ἑλληνισμοῦ. Εἰς τὰς μελέτας ταύτας τὸς μεταφραστὰς καὶ δημοσιευτὰς ἐν τῷ Ἀ' Ἀγῶνι δὲν περιελάβομεν τὴν περὶ τοῦ ποιητοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ βιβλίαν μελέτην τοῦ κ. Φυκέρη, ἐν ἣ ὁν τῷ Σολωμῷ ἀνέταμε καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ ἔθνους, ὅπως ἀνέστη τὰ ἱερὰτα καὶ βυθύτατα ἱστορικὰ ἰδιώματα του, διότι ἡ μεταφράσις τοῦ αὐτοῦ ἔργου φέρωντος τὸν βαρὺν κόσμον τῶν ἐπιστημονικῶν παραπομπῶν καὶ χρόνον πολλὸν θὰ πῇ, ὅτι δυστυχῶς δὲν διαβέβαιον, καὶ εἰς πολλοὺς τῶν ἀγνωστῶν γινώσκων δὲν θὰ ἤρρεσκον. Ἐκεῖ ἄλλως ἢ λαμπρὴ αὐτῇ μελέτῃ τοῦ ἀπαιτήματος νὰ θίγῃ τὴν ἀνεπούλοτον πληγὴν τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος καὶ νὰ περυσταῖ οὕτω δυσκαρμώστιαν τινὰ εἰς τὸ δῶν των φιλελληνικῶν διαλέξεων, δι' ὧν ἐκπονήθη ἡ ἐρευνα τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν δυνάμεων τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους γινώσκων καὶ ὄχι ἡ διόσπασις τῶν δυνάμεων ταύτων, οἷον ἐκφυβόλως ἀπεργάζεται ἡ πνευματικὴ ἀναρχία, ἣν ἀνοικτὴ τῇ παλᾶμῃ ἐσπεύραν οἱ συμβουλευόντες εἰς τὸ ἔθνος νὰ ἀπορνηθῇ τὴν ἐμμενῶσάν τὴν καὶ κορυφαίαν ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην τὴν ἐθνικὴν παραδόσιν, τὴν περὶ τῆς γραπτῆς γλώσσης παραδόσιν του, ἐν ἣ ὡς ἐν καθυπὸ κλειστῇ ἡ περὶ τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος, ἰδέα καὶ γαλουχεῖται ἡ πίστις περὶ τῆς ἐθνικῆς ἀ

[illegible]

ΚΑΤΑ τηλεγραφήματα ἐκ Τρικιάλων πρὸς τὸ
 οὐργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀ-

(Ἐκ τοῦ Γραφείου).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ